I v Ježíše Krista

Původ materiálu
Martina Kadlecová
Pořadí v lekci
28

Obrázky použité v oddílu *Pro předškolní děti* lze stáhnout například zde: obrázek č.1, obrázek č.2, obrázek č.3.

Téma

Ježíš Kristus — spojení dvou jmen a dvou rovin, roviny lidské a božské; vyjádření nejlepšího lidství i nejvýsostnějšího božství. Bůh v podobě člověka přišel mezi nás a je s námi. Je jedním z nás i není. Boží velikost je v tom, že se sníží na úroveň člověka a obětuje se pro naši záchranu.

Cíle

- Budou různé, podle věku dětí. Děti si odnesou, kde se ta dvě jména vzala a co znamenají. Kdo je Ježíš? A co znamená Kristus? Pro nejmenší děti a pro ty, co jméno Ježíš Kristus slyší poprvé, to však může být příliš složité. Důležitější než to, je uslyšet pozvání do Ježíšovy blízkosti, do království lásky, světla, na cestu pravého života. Uslyšet, že mě má Pán Ježíš rád.
- **Uvědomit si, jak nevídaně důvěrný a osobní může být díky Ježíši Kristu můj vztah s Bohem.**

Pro učitele

Biblický text: Mt 1,16.18n; Mk 10,13–16 Ježíš a děti

Poznámky k textu

K výpovědi Kréda

- Druhému článku — vyznání víry v Ježíše Krista — je v Krédu věnováno nejvíce místa a pozornosti, je středem celého apoštolského vyznání. Ježíš Kristus je alfa a omega, počátek i konec, a ovšem taky střed všeho Božího díla a biblické zvěsti.

  Křesťanem je ten, kdo Ježíše Krista vyznává jako Tomáš: „Můj Pán a můj Bůh.“ (J 20,28)

- **Ježíš** je starozákonní jméno, jeho hebrejská podoba je Jehošua (Jozue) a znamená **Hospodin zachraňuje** (Hospodin spasí).

  Jména lidí v Bibli nejsou nahodilá, že by se jen líbila rodičům dítěte, ale nesou význam v rámci dějin Božího lidu. Často jsou vyznavačská a jméno Ježíš je vyznáním par excellence. Židé dávali toto jméno svým dětem po velkém vojevůdci Jozuovi, který na cestě z egypského otroctví vedl lid po Mojžíšovi a konečně je uvedl do země zaslíbené. Ježíš dostal své jméno od anděla ještě před svým narozením. Josefovi bylo řečeno: *…a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.* (Mt 1,21)

  A Marii bylo řečeno: *…a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.* (L 1,31n) Tyto dva citáty z Písma jsou zároveň „rozkliknutím“ významů jména/titulu Kristus.

  Jinak se Ježíšovi za jeho života říkalo **Nazaretský** (**Galilejský**), podle místa, odkud pocházel (Mt 26,69.71). Nebo taky **Nazorejský**, které ukazuje, že Ježíš byl od početí Boží zasvěcenec, ačkoli nežil tak odříkavým způsobem života jako Jan Křtitel.

- Další Ježíšovo jméno **Immanuel** (Bůh je s námi) [Mt 1,23+Iz 7,14] nás nutí nově promýšlet prorocké zaslíbení, jak se v Ježíšovi bude projevovat Boží blízkost lidem.

- **Kristus** není Ježíšovo příjmení, ale výsostný královský titul! Řecké **Kristus** (*Christos*) je překladem hebrejského **Mesiáš** (hebr. *Mašíjach*) a znamená **Pomazaný**, což byl přívlastek židovských králů, kteří byli pomazáváni olejem na znamení svého poslání a uvedení do úřadu (symbolický akt — podobný vložení královské koruny na hlavu) [1S 16,1–13]. Pomazáváni ke své službě byli i kněží a proroci. Ježíš byl „pomazán“ Duchem svatým. (Mk 1,10)

  Ve víru velikonočních a povelikonočních událostí se ze setkání se vzkříšeným Ježíšem rodí první krátká vyznání **Ježíš = Kristus**. V titulu Kristus je sláva i utrpení; stal se hlavním výrazem pro vyjádření Ježíšova jedinečného významu (J 20,31).

Za svého života se Ježíš označení *Mesiáš* bránil, protože s ním byly spojeny představy Židů o násilném převzetí moci a vyhnání Římanů z Palestiny. Kdyby ho Ježíš o sobě užíval, hrozilo by, že se ho zástupy zmocní a učiní ho králem podle svých nacionalisticko-populistických představ (J 6,15). (In: Český bratr 7/2006, Jiří Doležal, str. 17)

Když ho takto označil Petr, stavěl se vůči tomu rezervovaně (Mk 8,29). Až při výslechu před židovskou radou, všemi opuštěn, zcela bezbranný a potupený, se Ježíš tomuto označení nebrání, ale to už je jasné, že k žádnému násilnému převzetí moci z jeho strany nedojde (Mk 14,61n). Že s Ježíšovým jménem byly spojovány mesiášské naděje svědčí i nápis na kříži „král Židů“ (Mt 27,37).

Ani sami učedníci nebyli s to se vymanit z mocenského, agresivního pojetí Mesiáše. Petr rezolutně odmítá Ježíšovo rozhodnutí pro cestu utrpení a smrti. On i ostatní učedníci si přejí, aby se Ježíš stal úspěšným, triumfujícím mesiášským králem. (Mt 16,13–23) Jeho posláním však nebylo drtit a ničit, ale kázat evangelium, a tak pozvedat, léčit, uzdravovat.

- **Spojení jmen Ježíš Kristus se stalo výrazem nejhlubší naděje.**

  Co to znamená **Ježíš = Kristus** se dočítáme v Bibli. Zůstane to však pro nás tajemstvím, dokud se víře v něho neotevřeme. Protože nikdy neprohlédneme vše, ani do nám nejbližších lidí pořádně nevidíme, tak nás vždy znovu překvapí, v jakých všech chvílích a situacích se Ježíš stává naším Zachráncem.

K příběhu

Ježíš a děti

- Příběh chceme podat jako **pozvánku** do společenství s Ježíšem Kristem. Pro svůj život potřebujeme zažít **„pocit bezpodmínečného přijetí “**. Toho se nám dostává od Ježíše Krista.
- Ježíš **žehnal** dětem — které zatím nemají co nabídnout. Cenná je jejich existence sama o sobě; jinak vyžadují spoustu investic — citových, tělesných i finančních. Jejich vděk je pouhá existence, zdárný růst, vývin, prospívání, smích, spokojenost, radost, zdraví.
- **Být v Ježíšově přítomnosti je požehnáním samo o sobě.** Každému, kdo si vezme Ježíše k srdci, se otvírá cesta naplněného a nadějného, i když ne vždycky jednoduchého života. Požehnání je vyprošování Boží blízkosti a vlivu. Obklopení souhrnem dobra, které od Boha přichází.

- **Být jako děti** — těžiště přirovnání nespočívá v nevinnosti dětí, ale v jejich schopnosti přijímat a být závislé. A v tom, jak samozřejmě se dokážou na někoho obrátit. (E. Jonker, *Aby se Slovo dostalo ke slovu*, str. 55) Děti zas tak nevinné nejsou, nelze je označovat za nevinné — navíc by z toho plynulo, že království Boží je určeno nevinným!!! (Nevinné jsou do určitého věku před zákonem, kdy za ně nesou odpovědnost rodiče.)
- **Dotyk znamená zvláštní dobrodiní** (Češi studení čumáci — rezervovanost). Zkusit dát do života víc vřelosti: podat ruku, zeptat se: můžu tě políbit? Dotýkáme se většinou pouze očima, udržujeme diskrétní zóny, ale je to vždycky dobré?
- Nevykládat Ježíšův dotyk magicky, není to něco jako kouzlo. Je to znamení Božího požehnání.
- **Nevrlé odmítání dětí učedníky kontrastuje s Ježíšovým přijímáním dětí = maličkých** (objímal je, vzkládal na ně ruce, žehnal jim). Ježíš je ochoten přijmout i toho nejmenšího (v přeneseném i doslovném smyslu), právě pro takové přišel. Máme Boží království přijímat jako děti — s prostou otevřeností, zvědavě, nadšeně, s důvěrou. Pro vztah s Bohem není potřeba podle Ježíše splňovat žádné podmínky. Lidé nemusejí být bez hříchů, nemusejí zastávat nějakou pozici, dosaženou s vypětím všech sil. (E. Jonker, *Aby se Slovo dostalo ke slovu*, str. 55)
- **Kdo děti přináší?** Není řečeno, ale dá se předpokládat, že ti, kterým na dětech záleží: rodiče, prarodiče, vychovatelé. Důraz je na touze: **aby se dostaly do Ježíšovy blízkosti, aby se jich dotknul — (jejich života, jejich srdce), aby přišly do styku s jeho zvláštní mocí**.
- **Ježíše se zmocnil hněv.** Nehněval se na ty, kdo děti přinášeli, ale na své spolupracovníky a přátele, protože stáli v cestě Božímu království, místo aby mu připravovali cestu.
- Když Ježíš bere děti do náruče a žehná jim, zpřítomňuje Boha. Je jim blízko a zároveň zůstává autoritou. Království Boží nejen zaslibuje, ale i ztělesňuje. (E. Jonker, *Aby se Slovo dostalo ke slovu*, str. 55)

Úskalí

- **Děti** do společenství církve nepřivádět, **ke Kristu nevést**, s tím, ať se jednou samy rozhodnou, čemu budou věřit. V tom je svoboda jenom domnělá. Je to nezodpovědné ulehčování si rodičovské role a vydávání dětí v nebezpečí života. Pokud se mají jednou samy rozhodnout pro či proti, je potřeba, aby „do věci“ byly zasvěceny, totiž měly zážitek účasti na náboženském životě i znalost Bible, církevního prostředí a předávaného duchovního bohatství.
- Dělení lidí na křesťany a pohany. Pozor na křesťanskou **povýšenost a pýchu**. Jak se chová správný následovník Ježíše Krista se ptám kvůli správnosti svého vlastního

následování, ne kvůli posuzování druhých.

- Ježíšova výzva (Mt 25,31n): k pomoci chudým, hladovým a žíznivým, k přijímání příchozích, k pečování o nemocné a všelijak životem znevýhodněné, ke kontaktu s vězněnými ap., se stala základem pro sociální péči zemí ovlivňovaných po staletí křesťanstvím. A i když je u nás aktivních křesťanů menšina, mnozí lidé pokládají za dobré se takto k druhým chovat a dělají to bez vědomé víry v Krista. Je potřeba tuto **nevědomou otevřenost Kristu** vidět.
- Neopustit cestu následování Ježíše, i když se z ní stane cesta utrpení.

Odkazy

Biblické odkazy

Ř 1,3–4; L 2,21 obřízka + jméno.

Literatura

Jonker, Evert: *Aby se slovo dostalo ke slovu: podněty pro tvořivou katechezi*. Benešov: Eman, 2006; str. 55n.

Lochman, Jan Milíč: *Krédo: základy ekumenické dogmatiky.* Praha: Kalich, 1996.

Gallus, Petr — Balcar, David — Šorm, Zdeněk — Férová, Lydie: *Dvakrát měř, jednou věř: pracovní listy pro katechezi.* Praha: Českobratrská církev evangelická, 2012. — Ježíš Kristus 11

Brossier, Francois — Monneron, Danielle: *Moje první obrázková bible. Díl 1, Starý zákon*. Praha: Portál, 1991; str. 68.

Lane, Leena — Chapman, Gillian: *Moje první Bible*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008; str. 198.

Obrázky

Obrázky použité v oddílu *Pro předškolní děti* lze stáhnout například zde: obrázek č.1, obrázek č.2, obrázek č.3.

Pro děti

Pro předškolní děti

Cíl: děti mají prostřednictvím obrázku uslyšet: „Má Pán Ježíš, má mě rád.“

Pomůcky: obrázky Ježíš a děti (viz *Odkazy*), svíčka.

Ukázat dětem obrázek č. 1 — Ježíš a děti (Moje první obrázková bible, str. 68). Převyprávět biblický text třeba takto: Lidé rádi vodili své děti k Ježíšovi, protože tam byly v té „nejlepší společnosti“. A Ježíš je přijímal s otevřenou náručí. Za učedníky si sice povolával dospělé muže, ale i malé děti pro někoho byly důležité. Bral je do náruče, pěkně na ně mluvil a dával jim požehnání, aby se už od mala snažily sekat dobrotu. Ale Ježíšovým učedníkům se to nelíbilo. „Nezdržujte tady se svejma děckama. Náš mistr není nějaká chůva, nehodlá zřizovat jesle ani školku,“ říkali učedníci maminkám a tatínkům, kteří s nimi přicházeli. Ježíš to uslyšel a na učedníky se rozzlobil: „Nechte děti, ať za mnou chodí! Neodhánějte je. Nebraňte jim v tom. Kéž by dospělí byli v tomto jako děti, a přijímali mě a moje království tak otevřeně, s takovou zvědavostí a nadšenou důvěrou!“ *Pak si s dětmi povídat, co na obrázku vidí.* Kdo je na obrázku? Kdo je uprostřed, ve středu pozornosti, proč? Kolem koho se všechno točí? (Většinou se všechno točí kolem dětí.) Kdo co dělá a proč? Jaká je atmosféra? Všímat si postojů těla. Jestli Ježíš sedí nebo stojí a co to vyjadřuje. (Autoritu, blízkost, sedí jako učitel, rabbi.) Jak děti na obrázku Ježíše reagují? (Různě — někdo se vrhá do náruče, někdo se schovává za staršího sourozence, někdo se tváří zvědavě, někdo překvapeně…) Proč každý reaguje trochu jinak? (Co na to má vliv: věk dítěte, nátura, zkušenost s Ježíšem, touha po blízkosti a zájmu vůbec nějakého dospělého.) Na místě kterého dítěte na obrázku byste rádi byly? Proč je Ježíš namalován uprostřed? Z obrázku to vypadá, že Ježíš je dobré povyražení pro děti. Nabízí se tedy otázka: Kým je Ježíš dětem na obrázku? (Zábavný strejda, originální zjev, kamarád, učitel, průvodce života, pomocník, rádce, Bůh.) A kým je nám, mně a tobě? *Je to příležitost pro učitele říct dětem, proč on má Pána Ježíše rád. (Viz Wilhelm Busch, Život bez všedních dnů, str. 59 — Co z toho mám, že věřím v Boha)*

Obr. 2 — děti z různých národů (pomůže si uvědomit solidaritu s dětmi z různých zemí).

Případně ještě jiné obrázky, kde bude Ježíš sedět, kde budou ti, co děti přivádějí… obr. 3.

Rozhovor zakončit zapálením svíčky a modlitbou, nakonec písnička.

Pro mladší děti

Zážitková hra

Pomůcky: různobarevné čtverce papíru (stačí 10×10 cm), malé kostičky lega.

Rozdejte dětem čtverce papíru — k dispozici jsou různé barvy tak, aby každý dostal svou oblíbenou barvu. Rozdávejte pozorně, využijte to k tomu, abyste s každým dítětem při tom navázali osobní kontakt (jméno, oční kontakt, zeptat se na oblíbenou barvu, nechat vybrat, neházet jim to jen tak halabala).

Pak stejným způsobem rozdávat dětem kostičky z lega: nejprve každému do ruky dát 2–3 žluté kostičky, budou představovat rodiče, pak několik bílých — budou představovat děti, pak zelenou — to jsem já, jako konkrétní dítě, pak 1–3 modré — učedníci, nakonec červenou — Ježíše. Jednomu dítěti však záměrně zapomeňte červenou (Ježíše) dát. Nejlépe to udělat tak, aby si toho, že mu chybí Ježíš všimlo až v průběhu čtení: Mk 10,13–16, kdy mají pomocí kostiček na papíře znázorňovat pozice a vztahy. Podaří se to třeba tak, že jsou děti natolik zahlceny přibývajícími vjemy (kontakt s učitelem, výběr barvy papíru, kostičky a jejich funkce, sledováním, co dělají ostatní a průběžných instrukcí, že si někdo třeba nevšimne, že mu něco chybí). Nebo je jiná možnost, dělat, že další červená kostička už není a říct: „Měla jsem jich málo. Zkus to nějak bez Ježíše.“ A pak se ptát: Která z kostiček je ta hlavní? Jaké to bez Ježíše bylo? Šlo by to bez něj? Zažily jste někdy, že by vás někdo odstrkoval? Zažily jste někdy, že by vám někdo bránil přicházet (být v kontaktu) za Ježíšem? Zaznělo někdy Ježíšovo slovo zastání do vaší osobní situace?

V průběhu čtení brát do ruky jednotlivé kostičky a podle příběhu jimi na papíře pohybovat. Občas udělat při čtení pauzu a zeptat se: Jaké je to teď? Co asi udělají rodiče / učedníci / Ježíš? Kam bys umístil svoji kostičku? Jak blízko k Ježíšovi?

Cílem je: 1. Zažít nesmyslnost podnikání, když mi chybí Ježíš (jak se to stalo mně, když mi Jonker zapomněl Ježíše dát. V průběhu čtení mi bylo blbé se o něj začít hlásit. Pak jsem si říkala: No tak nic, no. Pak jsem si říkala, že bude veselo, až vyjde najevo, že mi zapomněl Ježíše dát. Mezi tím jsem ale hluboce prožila nesmyslnost zkoušet měnit pozice kostiček podle dění příběhu, když ta hlavní chybí. Přestala jsem to postupně úplně sledovat, šlo to mimo mě, úplně jsem se v tom vyprávění ztratila. Byl to pro mě opravdu silný zážitek. 2. Zažít pozvání do Ježíšovy blízkosti.

Pro starší děti

Přečtěte si společně text Mk 10,13–16 Ježíš a děti a pak si zkuste si udělat následující test (samostatně nebo ve dvojicích) a pak si porovnat odpovědi.

1. **Proč přinášeli zrovna děti?**
    1. Protože by samy nepřišly.
    2. Aby méně zlobily.
    3. Potřebují požehnání víc než ostatní.
    4. Záleží jim na nich a chtějí pro ně tu nejlepší budoucnost.
    5. Protože malé děti jsou milé a krásné, aby se Ježíš s nimi potěšil.
2. **Může člověku nějak pomoci vkládání rukou a modlitba?**
    1. Ne, ale Ježíš to musel udělat, protože si to přáli.

2. Ano, ale pouze tomu, kdo věří.
3. Ano, protože je to něco jako kouzlo.
4. Ano, je to jasné znamení Božího požehnání.
5. Ano, je to posila na cestě.
6. Ano, je to znamení, že někomu tak velkému, jako je Bůh o mě jde a stojí na mé straně a fandí mi.

3. **Učedníci lidem bránili přinášet děti. Proč asi?**
    1. Protože věděli, že Ježíš nemá děti rád.
    2. Protože nechtěli, aby lidé Ježíše obtěžovali se zbytečnostmi.
    3. Protože si mysleli, že už je Ježíš unavený.
    4. Protože stále ještě nepochopili, co to je Boží láska k člověku.
    5. Proč právě k Ježíšovi?
    6. Protože děti potřebují k někomu přilnout.
    7. Protože děti si hledají kamarády a vzory, často i mezi dospělými.
4. **Co je na dětech oproti jiným tak zvláštního, že právě o nich Ježíš říká, že právě takovým patří království nebeské?**
    1. Přinášeli pouze hodné děti, proto to Ježíš mohl říct.
    2. Ježíš se určitě spletl, to by království nebeské vypadalo jako u nás ve škole.
    3. Děti jsou na rozdíl od dospělých přímé, nezáludné, schopné veliké důvěry a upřímné lásky.
    4. Ježíš potřeboval peníze (jídlo, podporu) od jejich rodičů, proto se hezky choval k jejich dětem.
    5. Děti rády přijímají dárky a neptají se, co za to.
5. **Mohou i dnes někde zažít děti takové požehnání?**
    1. Ne, takové požehnání dával Ježíš jenom tehdy.
    2. Ano, při křtu a večeři Páně.
    3. Ano, položit ruku na hlavu a zamumlat modlitbu může přece každý.
    4. Ne, dnes už nejsme pověrčiví.
    5. Ano, v setkání s člověkem, který následuje Pána Ježíše.

Jiná možnost, jak zpracovat téma „Kdo je Ježíš?“ (viz E. Jonker, *Aby se Slovo dostalo ke slovu*, str. 57)

Nejprve řekněte dětem krátce, co znamenají jména Ježíš a Kristus. Pak společně přečtěte Mk 8,27–30. Lidé se po celá staletí ptali, kdo je Ježíš. A odpovídali si na to různě. Některým vadil. Někteří se pohoršovali nad tím, že byl jako zločinec ukřižován. Jiní do něj zase vkládali veškerou svou důvěru. Na jedné straně ho lidé chápali, na druhé zase ne. V Novém zákoně se setkáváme s různými reakcemi lidí na Ježíše: s nenávistí, s nepochopením, s ohromnou láskou

a důvěrou. Zeptejte se dětí, jestli si vzpomenou na některé konkrétní situace a reakce lidí na Ježíše, o kterých se píše v Novém zákoně. Poslechněte si, co si mysleli o Ježíšovi dva starověcí dějepisci, kteří nebyli křesťané (nezasvěcenci), Tacitus a Josefus Flavius.

Tacitus (55–120), římský dějepisec, vidí v Ježíši zakladatele zhoubné pověry: „Jméno křesťanů se odvozuje od Krista, popraveného místodržícím Pontiem Pilatem za vlády císaře Tiberia. Tehdy byla sice ona zhoubná pověra načas utlumena, znovu však propukla nejen v Judei, kolébce toho zla, nýbrž i v Římě, kde se soustřeďují ohavnosti a hanebnosti ze všech končin světa a nalézají mnoho ctitelů.“ (Letopisy XV, 44)

Josefus Flavius, (37–110) Židovský dějepisec, vidí v Ježíšovi mudrce: „V té době (po dvou obdobích nepokojů mezi Židy) žil Ježíš, moudrý muž.Činil podivuhodné skutky, byl učitelem lidí, kteří rádi hledali pravdu, a získal na svou stranu mnoho Židů i mnohé z pohanů. A ačkoli na udání našich předních mužů jej Pilát odsoudil k ukřižování, ti kteří si jej dříve zamilovali, od toho neupustili. A dodnes ještě nezmizelo pokolení křesťanů, kteří se po něm nazvali.“ (Starožitnosti, XVIII, 63n)

Oba dějepisci vědí jak a proč se liší to, co říkají o Ježíšovi lidé v církvi a mimo církev? O Ježíšově násilné smrti, ale nemluví o vzkříšení. Ježíš pro ně není vyvýšený Pán, ale mrtvý člověk, který dohrál svou roli.

Přesto se oba podivují nad existencí lidí, kteří si po něm říkají křesťané. Tacitus je tím vším navíc pohoršen.

Nejprve se s dětmi zamyslete nad tím, jak a proč se liší to, co říkají o Ježíšovi lidé v církvi a mimo církev?

Položte dětem otázku, kterou se ptal Ježíš svých učedníků: „A za koho mě pokládáte vy?“ Co si myslíte o Ježíšovi vy?

Pro usnadnění rozhovoru jim nabídněte možnosti, každé slovo na samostatném lístečku: učitel, mučedník, rabbi, prorok, kazatel pokání, zlepšovatel světa, ukazatel cesty, obhájce, idealista, buřič, příklad, vítěz, nevinný, pramen, píseň, Pán, Král, Mesiáš, Kristus. Několik lístečků může být prázdných, kdyby někdo chtěl napsat jiné vyjádření. Tyto možnosti před děti předložte, každý ať si vybere jeden lísteček a řekne, proč si vybral právě ten. Dál pokračovat podle *Přesahu*.

Rozhovor zakončit zpěvem písně z Taizé *Každý den Pán mi sílu dává* (Svítá 447).

Přesah

Rozhovor, který ze strany učitele bude vyznáním: Kým je Ježíš pro mě (světlem, cestou, Pánem, Zachráncem) a kým se může stát dětem (kamarádem, učitelem, průvodcem života, pomocníkem, rádcem, Bohem) — viz část pro nejmladší děti.

- Kdo přinesl/přivedl k Ježíšovi vás?
- Co pro vás znamená zvěst, že vás má Pán Bůh rád, a že mu jde o každého konkrétního jednotlivého člověka?
- Už vám někdo někdy požehnal?
- Už vám rodiče někdy řekli: „Pozor, ať neuděláš ostudu našemu jménu!“ A co jméno Ježíše Krista, které od svého křtu neseme? Jak mu dělat čest?
- Slyšeli jste dnes užívat slovo mesiáš? O kom se říkalo? Koho byste označili za mesiášskou postavu? (Batman, Superman, Lord Voldemort, Harry Potter, Malý princ? Nese některá „ježíšovské rysy“ (např. přijímá odmítané, tak jako Ježíš přijímal děti)?

Liturgie

Rituál

Na úvod jednotlivých hodin můžete společně s dětmi recitovat:

Věřím v Boha Otce, který nás stvořil, věřím v jeho Syna, který nás zachránil, věřím v Ducha svatého, který nás proměňuje.

Nebo (podle refrénu Svítá 372):

Víru nám dej, co úskalí zdolává, k doufání měj, když prchá z nás odvaha, lásku rozdávej.

Biblický text k zapamatování

Ježíš řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. (J 14,6)

Přijímejte jeden druhého tak, jako Kristus k slávě Boží přijal vás. (Ř 14,7)

Okénko do bohoslužeb

(Příběh má být podán jako pozvánka do společenství s Ježíšem Kristem.)

Při bohoslužbách ukážeme prázdný papír, případně tabuli nebo stránku na flipchartu. Chceme vytvořit pozvánku do kostela, do sboru. Co na tu pozvánku napíšeme?

Co je to důležité, co se tady děje? Proč sem přicházíme my, resp. proč by mohlo být zajímavé přijít pro někoho zvenčí?

Když bychom chtěli pozvat děti…

Když chceme oslovit mládež… Mladé rodiče…

Dospělé, co jsou hodně v práci…

Když chceme pozvat staré lidi…

V nedělní škole budou děti mluvit o tom, jací lidé se scházeli kolem Ježíše. A taky, jak se mezi sebou dohadovali a odháněli.

Modlitba

Pane Ježíši, děkujeme, že smíme vědět, že ty máš rád každého z nás, jak tu jsme. Prosíme, ať ty nikdy v našich životech nechybíš, ať se nám neztratíš a my tobě. Prosíme, ať nás tvá láska naplňuje radostí a štěstím, ať nás naplňuje vřelostí a láskou k druhým. Prosíme, ať nás zastavuje, když máme na někoho vztek. Prosíme, ať proměňuje naše vztahy. Prosíme, ať uvěříme, že láskou se dá přemáhat zlo a měnit svět v tvoje království. Amen.

Odkaz na píseň
Všechny děti v celém světě (BTS6)
Ježíši Kriste, Pastýři náš (BTS35)
Někdo mě vede za ruku (BTS22)
Pane Bože, prosíme tě (BTS32)
Kristus je má síla i spasení
Chválu, dík všichni vzdejme Pánu, on je cestou
Píseň o setkání (SV211)
Vlak Boží (SV355)
Mocný Bože, při Kristovu zachovej nás spásy slovu
Má Pán Ježíš, má mě rád (EZ539)
Bůh je náš Pán a Král, zpívejme mu píseň chval
Noc odchází a svítá den
Cílová skupina
Starší školní
Školní
Předškolní
Mladší školní

Katechetické cykly

Desatero – Modlitba Páně – Krédo

Téma

Krédo

Biblický odkaz (kat)

Matouš 1,16–18

Marek 10,13–16